

KIRÁLY LÁSZLÓ

Az ember álma

Az ember álma: egy ló. Egy patak.
Ezeréves cseresznyefák
a szentkorona formájú dombon,
kinek lábánál
vaddisznó-különítmények kukoricáznak
hajnali ezüst félhomályban.
Hörögve–röfögve. Hadakozva.
Velünk, az álmainkkal.
Csemegéző betolakodóim – ízlelgeti
ötletét a csósz: a kölyök-poéta.
Bátrak bátra a dombon –
zsenge még, és nem tanult félni.
Hörögő gyáva had! – alakul a vers,
míg kunyhót épít (a költő),
engedelmes mogyoróágból,
büröklevél-tetővel, látod-e, martilapuval,
Kibéd s Várad között, a hegyek árnyékában.
Ez az ember álma.
Az ember álma: önmaga.
A halálig hű németjuhász nevét, persze,
elfűjták közben istenek szelei,
ezer-kétezer nap után – mint testvérünk nevét,
ki már a Holdban lakik, ott.
És a gyermek a minden hajnali úton
megnevezi – félelmet űzve, és külön-külön –
az útmenti fákat, bokrot, fűvet,
és a part éles köveit,
és a hízengő vasúti sínpárt... –
s amikor feltűnnek az őrház fényei,
tudod, ott a Kacsauosztatonál,
szorongva veszi birtokba az napi életét.
A költő – ki majd lesz belőle...
Az ember álma, minden hajnalon,
a Tízestendős Öreg,
szívében a Nemfélek, nemrettegek dallal,
huszáros füttyszóval.
Nem félek, nem rettegek. És
nem állíthat meg semmi sötét!
Nem állít meg engem semmi más!
S minden léptemmel egyre közelebb
a Gácsér Fasza nevű – bocsásd meg, Úristen! –
lélekmentő vasútállomás.

Integető

(Könyomat)

Segített
Mindenben
Tehetsége szerint

Verset
nem írt helyettem
még csak nem is sugallt

Lassan
beszélt
mint régi vízimalmok

Miként
állhatnál
– dohogta –
a szíнем
elé
majdan

ha
ezek
tudva tudnák
versedet én sugalltam

Árkossy István
rajza